

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 13378/14
Дана 23.04.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиља Д. М. из Н. П., и М. М. из Б.,, које заступа пуномоћник Р. Г. адвокат из Н. П.,, против туженог Министарства финансија Републике Србије у Београду, Сектора за имовинско-правне послове, са заинтересованим лицима: Републиком Србијом, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у К. и градом Н. П. кога заступа Градско правобранилаштво града Н. П., ради поништаја решења бројодгодине, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 23.04.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије у Београду, Сектора за имовинско-правне послове број одгодине и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљама накнади трошкове управног спора у износу од динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиља изјављена против решења Агенције за реституцију, Подручна јединица К. Број одгодине, којим је одбијен њихов захтев поднет данагодине, заведен под бројем, за враћање односно обешечење за одузету имовину и то: неизгрђено грађевинско земљиште означено као к.п. бр. и к.п. уписано у л.н.бр. и л.н. бр. КО Н. П., бивше власништво Ч. С., у целости као неоснован.

У тужби, поднетој овом суду и на расправи, тужиље су оспориле законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога и навеле да је на основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта („Службени лист ФНРЈ“, број

52/58) предметно земљиште национализовано, али је исто остало у државини (поседу) ранијих сопственика сада пок. Ч. С., оца тужила, који није могао располагати тим земљиштем по наведеном закону. Указују да је у образложењу оспореног решења наведено да је захтев тужила за враћање одузетог земљишта неоснован сходно одредби члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 у 108/2013), али земљиште које је предмет ове управне ствари раније власнику није одузето по основу Закона о експропријацији, већ у складу са Законом о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, а исто је по овом закону после 15.02.1968.године само изузето из државине (поседа) ранијег власника. Позива се на одредбе члана 2. тачка 34. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и да право на враћање имовине по одредбама овог закона може се остварити за имовину одузету применом Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта („Службени лист ФНРЈ“, број 52/58). Сматрају ирелевантним за ову управну ствар то што тужени и првостепени орган закључују да су наводно, правилно утврдили чињенично стање да је бившем власнику Ч. С. за одузету имовину одређена правична накнада применом прописа о експропријацији после 15.02.1968.године, што је утврђено на основу записника о поравнању (споразума) састављеног у Имовинско-правној служби СО Н. П.. Међутим, у току поступка није се утврђивала чињеница, пре свега није извођен доказ вештачењем, да ли је бившем власнику накнада за одузето национализовано земљиште одређена правична и тржишна, тврдећи да то није била правична накнада по тржишној вредности. Стога предлажу да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Пуномоћник тужиле је на расправи остао у свему при поднетој тужби, захтевајући трошкове за састав тужбе за две странке у износу од динара (..... динара + динара), за заступање на расправи у износу од динара (..... динара + динара), за судску таксу на тужбу и пресуду по одмерању суда, као и за трошкове превоза сопственим аутом од Н. П. до К. и назад у износу од динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да се тужба одбије.

Заинтересована лица нису доставила суду одговоре на тужбу у остављеном року по пријему тужбе.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужила, у одсутности осталих уредно позваних странака, на којој су изведени докази увидом и читањем достављених списа предмета органа, на основу оцене доказа, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета органа произлази да је у поступку по захтеву тужила од 01.06.2012.године за враћање одузете имовине, односно обештећење, поднетог у својству законских наследника бившег власника Ч. С., утврђено да су кп.бр. и кп.бр. уписане у лн.бр. и лн.бр. ... КО Н. П., које су предмет захтева за враћање, по старом премеру представљале део кп.бр. КО Н. П. Површине м² која имовина је одузета решењем Скупштине општине Н. П. Уп.бр. одгодине бившем власнику С. Ч., с тим што је у решењу грешком уписан кп.бр. КО Н. П. уместо кп.бр. КО Н. П., према уверењу РГЗ службе катастра непокретности бр. одгодине и поседованом листу бр. Првостепени орган је по спроведеном поступку, ожалбеним решењем одгодине одбио захтев тужила, са образложењем да је захтев неоснован у смислу члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу којим је прописано да бивши власник нема права на

враћање имовине односно обештећење за имовину одузете на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968.године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима и правима, из разлога што је бившем власнику накнада за национализовану непокретност одређена споразумом Уп.бр. закљученим данагодине, дакле после 15.02.1968.године.

Према образложењу оспореног решења одгодине, тужени орган је, решавајући по жалби тужила изјављеним против првостепеног решења одгодине, нашао да је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована, будући да је бившем власнику Ч. С. за одузету имовину одређена правична накнада применом прописа о експропријацији после 15.02.1968.године, а што је утврђено на основу увида у записник о поравнању (споразум) Уп.бр. који је састављен данагодине у Имовинско-правној служби СО Н. П., са ког разлога нису испуњени услови за враћање земљишта применом одредбе Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, па је на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа.

Наиме, из списка предмета органа произлази да је бившем власнику, правном претходнику тужила, узето из поседа национализовано неизграђено грађевинско земљиште, које је предмет захтева тужиле за враћање, односно обештећење, решењем Скупштине општине Н. П. Уп.бр. одгодине у чијем уводу је наведено да се исто доноси на основу члана 3. Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, у вези члана 38. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта.

Како је Законом о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 108/2013), у члану 2. став 1. тач.34) и 36) прописано да право на враћање имовине по одредбама овог закона може се остварити за имовину одузету применом Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58) и Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера ("Службени лист СФРЈ", бр. 5/68 и 20/69), на основу којих прописа је ранијем сопственику, правном претходнику тужила, узето из поседа национализовано неизграђено грађевинско земљиште за враћање решењем Скупштине општине Н.П. Уп.бр. од године које је предмет захтева за враћање, то је погрешно примењен материјални пропис приликом доношења ожалбеног и оспореног решења. Према томе, у конкретном случају није било места примени одредби члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којим је прописано да бивши власник нема право на враћање имовине односно обештећење, у складу са овим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968.године, а која је одређена накнада у новцу или другим стварима или у правима, јер наведена имовина није одузета на основу прописа о експропријацији.

Са изложеног, налазећи да је закон погрешно примењен на штету тужила, Управни суд је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да по жалби тужила донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку о трошковима управног спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153., 154. и 163. став 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиљама, које су успеле у спору и које заступа пуномоћник адвокат, досудио трошкове управног спора у износу од динара, и то на име састава тужбе за две странке у укупном износу од динара, као и за заступање на расправи у износу од динара, све по Тарифном броју 43., 44. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012), као и трошкове судске таксе на тужбу у износу од динара и на пресуду у износу од динара, по ТТ, као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није одлучивао о преосталом делу захтева тужиља за накнаду трошкова управног спора, јер је досуђен износ по наведеној Тарифи, а за трошкове превоза пуномоћника тужиља од Н. П. до К. и назад нису приложени докази да их је пуномоћник имао.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

23.04.2015.година, I-3 У 13378/14

Записничар
Биљана Стојановић,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН